

**Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2015-400 d.d.
21 december 2015**

**(mr. P.A. Offers, voorzitter, mr. A.M.T. Wigger en drs. L.B. Lauwaars, leden en
mr. S. van der Hoorn, secretaris)**

Samenvatting

Het gaat in deze zaak om de vraag of de vordering van Consument in 2013 tegen zijn rechtsbijstandsverzekeraar tot betaling van zijn advocaatkosten al dan niet al was verjaard toen het Hof van Justitie van de Europese Unie het DAS/Sneller-arrest van 7 november 2013 (C-442/12) wees. In artikel 7:942 van het Burgerlijk Wetboek is bepaald dat een rechtsvordering tegen een verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van drie jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de tot uitkering gerechtigde met de opeisbaarheid daarvan bekend is geworden. Midden oktober 2003 heeft Aangeslotene de vordering afgewezen. De dag daarop is vervolgens de verjaring gaan lopen. De bovenbedoelde verjaringstermijn was in 2013 dan ook reeds lang verlopen. Voor zover uitgegaan zou moeten worden van de bepalingen met betrekking tot de verjaring, die aan de genoemde bepaling vooraf gingen, tekent de Commissie aan dat de vordering ook dan reeds langere tijd zou zijn verjaard. De omstandigheid dat het Hof van Justitie in 2013 heeft geoordeeld dat een rechtsbijstandsverzekeraar gehouden is de kosten te vergoeden van de advocaat die een partij zelf heeft gevraagd voor hem op te treden, en dat Consument pas daarna kon weten dat het standpunt van Aangeslotene onjuist was, doet hier niet aan af. Bekendheid met de juridische beoordeling van de feiten en omstandigheden van de vordering is geen vereiste voor het aanvangen van de verjaringstermijn. De vordering van Consument wordt afgewezen.

Consument,

tegen

de naamloze vennootschap DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringmaatschappij N.V.,
gevestigd te Amsterdam, hierna te noemen Aangeslotene.

I. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar reglement en op basis van de volgende stukken:

- het dossier van de Ombudsman Financiële Dienstverlening;
- het door Consument ondertekende vragenformulier d.d. 28 april 2015;
- de brief van Consument d.d. 28 april 2015;
- het verweerschrift van Aangeslotene;
- de repliek van Consument;
- de dupliek van Aangeslotene;
- de spreekantekeningen van Consument, overgelegd ter zitting.

De Commissie stelt vast dat tussenkomst van de Ombudsman Financiële Dienstverlening niet tot oplossing van het geschil heeft geleid en dat partijen haar advies als bindend aanvaarden.

Partijen zijn opgeroepen voor een hoorzitting op 14 oktober 2015 en zijn aldaar verschenen.

2. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten:

- 2.1. Bij faxbericht van 8 oktober 2003 heeft Consument een beroep gedaan op zijn rechtsbijstandverzekering bij Aangeslotene. Consument heeft onder andere geschreven:
*“Middels deze fax moet ik u helaas in kennis stellen van een arbeidsconflict met mijn werkgever.
(...)
Om 2 reden heb ik een externe advocaat reeds ingeschakeld: (...)
Hierbij verzoek ik u vriendelijk om de kosten die ik nu moet maken onder de dekking te laten gelden van de rechtsbijstandverzekering (...).”*
- 2.2. Aangeslotene heeft hierop gereageerd bij brief van 15 oktober 2003 waarin zij onder meer heeft geschreven:
*“(...)
Daar u zelfstandig een externe advocaat heeft ingeschakeld zonder toestemming van de maatschappij, komen de advocaat-kosten niet voor vergoeding in aanmerking.
Wel kan ik u in overweging geven om de zaak verder voor u te behandelen. (...).”*
- 2.3. In november 2013 is Consument bij Aangeslotene op zijn vordering van de advocaatkosten terug gekomen. Aangeslotene heeft deze vordering vervolgens afgewezen.

3. De vordering en grondslagen

- 3.1. Consument vordert dat Aangeslotene wordt veroordeeld tot vergoeding van de kosten van de door hem ingeschakelde advocaat voor een bedrag van € 6.605,89, vermeerderd met wettelijke rente.
- 3.2. Deze vordering steunt, kort en zakelijk weergegeven, op de grondslag dat Verzekeraar op grond van het DAS/Sneller-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 7 november 2013 (C-442/12) gehouden is tot vergoeding van de advocaatkosten die Consument in het kader van de gerechtelijke procedure tegen zijn voormalig werkgever in 2003 heeft gemaakt.
- 3.3. Op het verweer van Aangeslotene zal hierna, voor zover van belang, nader worden ingegaan.

4. Beoordeling

- 4.1. Het gaat in deze zaak om de vraag of de vordering van Consument tot betaling van zijn advocaatkosten al dan niet al was verjaard toen het Hof van Justitie van de Europese Unie het bovenvermelde arrest wees. Consument neemt het standpunt in dat hij toen pas kon weten dat die kosten door Aangeslotene hadden moeten worden vergoed. Aangeslotene is van oordeel dat de vordering toen al was verjaard omdat deze bij brief van 15 oktober 2003 is afgewezen en Consument niet tijdig daartegen is opgekomen.

- 4.2. In artikel 7:942 van het Burgerlijk Wetboek is bepaald dat een rechtsvordering tegen een verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van drie jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de tot uitkering gerechtigde met de opeisbaarheid daarvan bekend is geworden. In het tweede lid van dit artikel is voorts bepaald dat de verjaring wordt gestuit door een schriftelijke mededeling, waarbij op uitkering aanspraak wordt gemaakt. Een nieuwe verjaringstermijn van drie jaren begint te lopen met de aanvang van de dag, volgende op die waarop de verzekeraar hetzij de aanspraak erkent, hetzij ondubbelzinnig heeft medegedeeld de aanspraak af te wijzen.
- 4.3. In het onderhavige geval heeft Consument begin oktober 2003 het standpunt ingenomen aanspraak te kunnen maken op vergoeding van zijn advocatenkosten. Hij moet daarom toen geacht worden met de opeisbaarheid van die kosten bekend te zijn geweest. Midden oktober 2003 heeft Aangeslotene de vordering afgewezen. De dag daarop is vervolgens de verjaring gaan lopen. De bovenbedoelde verjaringstermijn was in 2013 dan ook reeds lang verlopen. Voor zover uitgegaan zou moeten worden van de bepalingen met betrekking tot de verjaring, die aan de genoemde bepaling vooraf gingen, tekent de Commissie aan dat de vordering ook dan reeds langere tijd zou zijn verjaard.
- 4.4. De omstandigheid dat het Hof van Justitie in 2013 heeft geoordeeld dat een rechtsbijstandsverzekeraar gehouden is de kosten te vergoeden van de advocaat die een partij zelf heeft gevraagd voor hem op te treden, en dat Consument pas daarna kon weten dat het standpunt van Aangeslotene onjuist was, doet hier niet aan af. In dit verband kan worden verwezen naar een uitspraak van de Hoge Raad van 26 november 2004 (ECLI:NL:HR:2004:AR1739). De Hoge Raad overwoog hierin dat bekendheid met de juridische beoordeling van de feiten en omstandigheden van de vordering geen vereiste is voor het aanvangen van de verjaringstermijn.
- 4.5. Een en ander leidt tot de conclusie dat Aangeslotene zich met recht op verjaring heeft beroepen en dat de vordering daarom moet worden afgewezen.

5. Beslissing

De Commissie wijst, als bindend advies, de vordering af.

In artikel 5 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor <https://www.kifid.nl/consumenten/klacht-voor-1-oktober-2014-bij-kifid-ingediend>.